

nogen eller megen Sandsynlighed for, at den Beregning, man gjør, ikke slaar til, og at man i Stedet for at blive fri for Underbalance snarere maaſte vil komme ind i dybere og større økonomiske Vanſeligheder, end vi ſe for Tiden. Jeg ſkal ikke komme nærmere ind paa de Betingelſer, der ere ſtillede, paa den Afgift, der er forlangt af Landmandsbanken for at overlade Dagmartheatret, ſjøndt den har forekommet Flere i Udvalget at være meget høi, men hvad der er utvivlsomt, det er, at det Probeaar, ſom Regjeringen har betinget ſig, forinden den endelig binder ſig for 10 Aar, det er et Aar, paa hvilket der i Virkeligheden ikke kan bygges det Alleringeſte, fordi det er det første Aar, og navnlig er et Aar, hvor der ventes en Del Konſlux til Kjøbenhavn paa Grund af mange forſkjellige Forhold og Begivenheder, der falder i Aaret Løb, og ſom kan medføre en pludſelig tilſyneladende Opgang. Men derpaa kan man ikke bygge nogenſomhelſt Sikkerhed for Fremtiden, og ſelv om man ſatte Provetiden længere, ſ. Ex. til 3 Aar, ville vi alligevel ikke kunne tilraade Folkethinget at gaa ind paa Forſlaget iſølge de Oplyſninger, der her foreligge, med den fuldſtændige Mangel paa Evne, vi efter diſſe Oplyſninger maa beſtende til at bedømme, hvorvidt det ſgl. Theaters Drift — jeg taler ikke om Dagmartheatrets, men om det gamle ſgl. Theater — ikke vilde medføre meget ſtore Bekoſtninger og Medgang i økonomiſt Henſeende. Jeg indrømmer, at nogen Beroligeſe ſiger, i, at Miniſteren beſtemt har udtalt ſig imod Theaterchefens Plan om at bygge endnu et Theater, men man kan ikke lukke Diet for, at kommer man først ind paa en ſaadan Plan, og er man først i nogen Tid kommen ind paa at spille paa to Theatre, vil det blive meget vanſkeligt at komme tilbage fra de to igjen, og er man inde paa at spille paa to, kommer den anden Konſekvents, meget let bagefter: ogſaa at bygge to. Alt ſaadant kunde man gjøre, naar man havde virkelig Sikkerhed for, at det var en finantsiel Fordel, at det vilde befri Statskaſſen for Udgifter til Theatret, men efter Alt, hvad der foreligger, er der ikke blot ikke Fordel, men en ſtor Mulighed — jeg vil ikke en Gang ſige Sandsynlighed, det Hele er ſaa løſt, og ſaa lidt gjennemſueligt, at der ikke kan tales om Sandsynlighed — alſaa en meget alvorlig Mulighed for at komme ind i endnu alvorligere økonomiſke Vanſeligheder, end vi hidtil har været, og Udvalgets Flertal kan derfor ikke forvare at tilraade Thinget at gaa ind paa Forſlaget. Naar den ærede Miniſter ſagde, at ſaa vilde det være næſten umuligt at ſtaffe Balance, ſaa kan jeg ikke

erkjende det. Jeg ſkal villig indrømme, at der er Noget, ſom er blevet dyrere nu, og ſom man ikke kan komme tilbage fra. Man kan ikke begynde at spille med ligesaa naive Dekorationer, og ligesaa ſmaa Fordringer til Udſtyr ſom for 20 Aar ſiden, der maa Theatret følge med, det ſkal jeg fuldſtændig indrømme, men der er ingen Tvivl om, at ſelv Repertoiret og den æſthetiſke Ledelſe kunde beſjorges paa en mer økonomiſt indbringende Maaade, end der faktisk er ſtet, og der er viſt heller ingen Tvivl om, at der kunde ſpares paa adſtillige af Theaters Konti, og navnlig paa Lønningskontoen. Det er ganſke viſt, og kan ſes ved at ſammenligne Statsregnskaberne, at Lønningskontoen ved det ſgl. Theater i de ſenere Aar er ſteget med over 30,000 Kroner, og det har ikke blot ſin Grund i at Lønningerne ere forbedrede for bedre Skueſpillere, men man har ikke ſamtidig foretaget de Reduktioner, der vare nødvendige, og ſom for Spilletts Skyld godt kunde ſte, fordi der ſikkert findes et meget ſtort Antal Kræfter, der ſlet ikke benyttes. Paa diſſe Konti kunde der ſtaffes Beſparelſe; Theaters Administration kunde utvivlsomt gjøres billigere, kunde der ikke naas fuld Balance, kunde der dog naas lige ſaa meget ſom ved at gaa ind paa Miniſterens Forſlag, uden at man løb den Riſiko, man gjør ved dette. Udvalget kan derfor ikke anbefale Forſlaget. — Med Hensyn til Frederiks Hospital ſkal jeg gjøre en Bemærkning i Anledning af et Samraadſpørgsmaal, der er nævnt i Betænkningen, og ſom jeg glemte at omtale, da jeg forrige Gang havde Ordet. Der er forhandlet om Forholdene ved Frederiks Hospital, om HOSPITALETs Taxter og om Anvendelſen af det extraordinære Tilſtud. Med Hensyn til HOSPITALETs Taxter, er der blevet ſlaget over, at man paa Frederiks Hospital paa Gneſtuer tager forſkjellig Betaling, efterſom det er indenbys eller udenbys Patienter, idet man tager 7 Kr. af udenbys mod 4 Kr. af indenbys. Det forekommer Udvalget urimeligt. Ved et Hospital ſom Kjøbenhavns Kommunehospital er det en anden Ting, da er det naturligt, at de begunſtige de indenbys Patienter, da det er en kommunal Stiftelſe; men ved Frederiks Hospital, ſom er en Statsinstitution, er der ikke den fjerneste Grund til, at udenbys boende Patienter ſkal betale mere end indenbys. Det er det Ene, jeg har villet gjøre opmærksom paa. Det Andet er dette, at man ganſke viſt i Aar har bevilget de forlangte extraordinære Forhøielſer til HOSPITALET, og at man ligeledes fra Udvalgets Side er villig til at gaa ind paa, at dette efter tidligere Aftaler anvendes til at give fri Kur og Pleie til ubemidlede Patienter fra Landet.